

Praha-Žižkov, 20. 1. 2019

P. Jareš

Vědět, kým jsem

Jan 1, 19 - 28

Je důležité, abychom měli jasno ohledně své totožnosti - kým jsme a kým naopak nejsme. Potřebujeme to jako jednotlivci i jako sbor. Když v těchto věcech nemáme pořádek, způsobuje to mezi námi problémy. Na jedné straně mohou vznikat nerealistická očekávání. Na druhé straně může docházet k podceňování Božího díla v nás, dokonce k podceňování samotného Krista. Jan Křtitel je příkladem člověka, který měl v těchto věcech jasno. Věděl, kým není. Věděl, kým je. A měl také jasno v tom, jaký je rozdíl mezi ním a Kristem. Byl člověkem plným Ducha svatého, a tak měl na sebe i na Krista pohled, který odpovídal skutečnosti. Do stejné skutečnosti uvádí Duch svatý i nás. Ne nadarmo ho přece Pán Ježíš nazval Duchem pravdy (J 14, 17; 15, 26; 16, 13).

- **Je důležité vědět, kým *nejsme*.**

Jan Křtitel věděl, kým není. Svým počínáním vzbudil mezi lidmi velkou pozornost. Už dlouho neslyšeli slovo, které by mělo takovou autoritu, jako bylo slovo Janovo. Lidé pod vlivem Janovy zvěsti vyznávali své hříchy. Na znamení pokání a očištění od svých hříchů se pak od něho dávali omývat v řece Jordán. Dokonce se dohadovali, zda snad Jan není Mesiáš (L 3, 15 - 17). Proto k Janovi přední Židé z Jeruzaléma vyslali vyšetřovací komisi, která měla zjistit, co je vlastně zač. Na první otázku vyslanců odpověděl Jan s důrazem: “ Já nejsem Mesiáš. ” Jasně věděl, že není tím slíbeným Spasitelem. Jasně věděl, že není tím, kdo zachraňuje, dává život věčný. Jeho “ Já nejsem ... ” stojí v kontrastu ke Kristovým prohlášením “ Já jsem ... ”, která čteme v evangeliu na více místech (viz např. J 6, 35; 8, 12; 10, 11). Může se nám stát, že trpíme jakýmsi “ mesiášským komplexem ”. Jako bychom to měli být my sami, kdo způsobí, že se lidé odvrátí od svých hříchů. Jako bychom to měli být my sami, kdo promění hříšníky v Boží děti. Jako bychom to měli být my sami, kdo přivodí duchovní obnovu. Ale nikdo z nás není Mesiáš. Můžeme být jeho služebníky. Díky přítomnosti Ducha svatého se skrze nás může projevit. Ale my nikdy nejsme ti Spasitelé.

Jan Křtitel popřel i to, že by byl Eliáš. Příchod Eliáše Židé čekali na základě předpovědi proroka Malachiáše (Mal 3, 23n; BKR: 4, 5n). Jan byl naplněním tohoto proroctví (Mt 17, 10 - 12). Nebyl však totožný s Eliášem, který působil kdysi za krále Achaba (1Kr 17 - 21; 2Kr 1, 1 - 2, 11). Nejsme a ani nemáme být někým jiným, než sami sebou. Životy ostatních křesťanů nás mohou oslovovat, ovlivňovat nás. Můžeme se jim i v mnohém podobat. Ale

nejsme voláni k tomu, abychom byli někým jiným, než kým nás Bůh v Kristu stvořil. Jan odmítl i to, že by byl „ten Prorok“. Příchod této postavy předpovídá Hospodin v Dt 18, 15 - 19. Konečným naplněním této předpovědi je sám Pán Ježíš Kristus (sr. Sk 3, 17 - 26). Jak o sobě smýšlíme a mluvíme my? Nepokládáme se někdy za něco víc, než čím skutečně jsme?

- **Je prospěšné vědět, kým jsme.**

Když se na to ptali Jana, odpověděl citátem z proroka Izajáše: “ *Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně ...* ” (verš 23; Iz 40, 3) Jan zde vlastně říká, k čemu tu na zemi je. Mluví o svém poslání, o účelu svého života, o úkolu, který mu Bůh svěřil. Měl jasno v tom, k čemu tu je. Duch svatý v tom dává jasno i nám. Neznamená to samozřejmě, že dokonale rozumíme všemu, co se děje v našich životech. A také to neznamená, že máme v této věci jasno okamžitě. Většinou se nám to životní poslání vyjasňuje postupně. Modlíme se a zkoušíme různými způsoby sloužit Bohu. Přitom se stává, že určitá témata se nám pořád vrací. Pracovně bychom to mohli nazvat “ refrén Ducha ”. Jde pravděpodobně o zaměření ve službě Bohu, které nám dává Duch svatý. Jaký “ refrén ” nám tedy Duch svatý v průběhu posledních let stále znovu přehrává?

- **Je dobré vidět, jaký je rozdíl mezi námi a Kristem.**

Členy vyšetřovací komise byli farizeové, tedy příslušníci nejpřísnějšího směru židovského náboženství. A ti se ještě ptali, proč Jan křtí, když není žádnou z těch významných postav. Proč vůbec zavádí nové obřadní omývání. Jan jim tu v podstatě ukazuje, že jeho obřadní očišťování lidí je přípravou na setkání s někým mnohem významnějším, než je on sám. Když jim říká: “ Já křtím vodou. ”, můžeme v tom slyšet: “ Já křtím *jenom* vodou. ” Ten, kdo přijde za ním, bude křtít Duchem svatým (Mt 3, 11; Mk 1, 8; L 3, 16; Sk 1, 5). Pod vlivem Ducha svatého vidí Jan Kristovu úžasnou velikost a svoji nesmírnou malost. Duch svatý dává takové vidění i nám. Duch svatý nám dává vidět, jak nesmírný rozdíl je mezi námi a Pánem Ježíšem Kristem. Je nesmírný rozdíl mezi tím, co dokážeme sami naplánovat, zorganizovat, udělat a tím, co dokáže mezi námi a skrze nás učinit Kristus.

“ *Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonalé víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.* ” (Ef 3, 20n ČEP)